

Συρία: Από μία κοινωνική εξέγερση σε ένα απέραντο πεδίο πολέμου...

Από το 2011 απλώθηκε στον αραβικό κόσμο μία σειρά αγώνων (με διαφορετικά περιεχόμενα η κάθε μία) που ονομάστηκε «Αραβική Άνοιξη», από τους οποίους ξεπήδησαν εξεγερτικές διαδηλώσεις και στη Συρία, το Μάρτη του ίδιου έτους.

Τα αιτήματα που διαμορφώθηκαν, αρχικά, στόχευαν στη μεταρρύθμιση του καταπιεστικού μπασαθικού καθεστώτος, αλλά μετά και από τις βίαιες κατασταλτικές απαντήσεις του Άσαντ, ριζοσπαστικοποιήθηκαν προς την κατεύθυνση της ανατροπής του. Στους αντικαθεστωτικούς κόλλους, έστω και μειοψηφικά, εμφανίστηκαν πρωτοβουλίες αυτοοργάνωσης της κοινωνικής ζωής, αναρχικές θέσεις και μαχόμενες αριστερές μειοψηφίες.

Η στρατιωτικοποιημένη όμως σύγκρουση που ακολούθησε με το καθεστώς, ελεγχόταν αρχικά κυρίως από τον FSA (στηριζόμενο από τα κράτη του NATO, την Τουρκία και τις χώρες του Κόλπου) και το μέτωπο Al-Nusra (στηριζόμενο από το Κατάρ και τη Σαουδική Αραβία). Έτσι στα απομεινάρια της εξέγερσης κυριάρχησαν, λόγω της οπλικής τους υπεροχής, αντιδραστικές δυνάμεις, οι οποίες οδήγησαν στην ισλαμοποίηση της επανάστασης, ενώ με την ταυτόχρονη άνοδο του ISIS στην περιοχή της Συρίας, η όποια χειραφετική προοπτική απομακρύνθηκε.

Το μωσαϊκό οργανώσεων που αποτέλεσε το μέτωπο των αντικαθεστωτικών, μαζί με τις ξένες δυνάμεις που άλλαζαν τους κύκλους με τους οποίους συμμαχούσαν ανάλογα με τα συμφέροντά τους, είχε ως αποτέλεσμα ο εμφύλιος πόλεμος να διεξάγεται τόσο μεταξύ των δυνάμεων της αντιπολίτευσης, όσο και κατά του καθεστώτος Άσαντ (το οποίο με τη σειρά του δέχεται τη συνδρομή του Ιράν, της σιίτικης Χεζμπολάχ και της Ρωσίας), οδηγώντας τη Συρία σ ένα λουτρό αίματος με εκατομμύρια νεκρούς, τραυματίες, εκτοπισμένους και με κάθε ξένη δύναμη να προετοιμάζεται για το κέρδος που θα αντλήσει λόγω της “συνεισφοράς” της στον εμφύλιο, είτε ως μετέπειτα προστάτιδα δύναμη, είτε ως διαμεσολαβητής, είτε ωμά ως “διαχειριστής” των υδρογονανθράκων της Συριακής ΑΟΖ και της διαδικασίας ανακατασκευής των ερειπωμένων πόλεων και δομών της Συρίας.

Οι Κούρδοι της Συρίας μέσα στον πόλεμο

Όταν ξέσπασε η εξέγερση, ένα μεγάλο μέρος του κουρδικού κινήματος είδε με θετικό μάτι την αντίσταση ενάντια στο καθεστώς, χωρίς όμως να επιθυμεί τη στρατιωτικοποίηση της αντιπαράθεσης. Κάτι που δε συνέβη, με τη μετατροπή της τελευταίας σε εμφύλιο -και όχι μόνο- πόλεμο. Έτσι το κουρδικό κίνημα αποφάσισε να μην επιλέξει θέση ανάμεσα στο καταπιεστικό κράτος και την ισλαμική αντιπολίτευση, αλλά να εκμεταλλευτεί τις συνθήκες και να ακολουθήσει έναν “τρίτο δρόμο”. Προσπάθησε λοιπόν να οργανωθεί στις περιοχές που είχε έντονη παρουσία και να τις υπερασπιστεί, διεξάγοντας όχι επιθετικό πόλεμο αλλά αυτοάμυνα, ενώ σταδιακά οι Κούρδοι αποφάσισαν να μην επιχειρούν σε κάποια περιοχή εάν η πλειοψηφία του εκεί πληθυσμού δεν επιθυμεί την απελευθέρωσή της. Τον Ιούλιο του 2012 σημειώθηκαν λαϊκές εξεγέρσεις σε πολλές πόλεις και χωριά, και χάρη στις YXG (ένοπλες ομάδες αυτοάμυνας, υποστηριζόμενες από το Κόμμα Δημοκρατικής Ενότητας-PYD) απελευθερώθηκαν μεταξύ άλλων οι πόλεις Κομπάνι, Amuda και Αφρίν και δημιουργήθηκε σταδιακά η αυτόνομη κοινότητα της Rojava, στη Βόρεια Συρία. Το 2013 οι YXG μετασηματίστηκαν στις Μονάδες Λαϊκής Προστασίας και Μονάδες Προστασίας Γυναικών, γνωστές και ως YPG και YPJ. Αυτές έπαιξαν καταλυτικό ρόλο στον πόλεμο ενάντια στον ISIS, με εξέχουσα τη νίκη στο Κομπάνι, τον Ιανουάριο του 2015, μετά από μήνες μαχών (με την υποστήριξη, βέβαια, από τις ΗΠΑ, μια συνεργασία, το τίμημα της οποίας οι Κούρδοι πληρώνουν μέχρι και σήμερα).

Τον Οκτώβριο του ίδιου έτους δημιουργήθηκαν οι Δημοκρατικές Δυνάμεις της Συρίας (SDF), μία πολυεθνική συμμαχία μεταξύ Κούρδων, Αράβων, Ασσυρίων, Αρμένιων, Τουρκμένων και Καυκάσιων για την άμυνα της Rojava, οι οποίες πολέμησαν εναντίον των ισλαμιστών φονταμενταλιστών που συμμετείχαν στον εμφύλιο, και κυρίως εναντίον του ISIS, από τον οποίον απέσπασαν πολλές περιοχές, οδηγώντας τον το Μάρτη του 2019 στην εδαφική ήττα του. Συμπληρωματικά προς τις SDF δημιουργήθηκε και το Συριακό Δημοκρατικό Συμβούλιο (MSD), με σκοπό το πείραμα των Κούρδων να εφαρμοστεί σταδιακά σε όλη τη Συρία.

Η Δημοκρατική Ομοσπονδία της Βόρειας Συρίας

Όπως φαίνεται και από τη σύνθεση των SDF και την ίδρυση του Συριακού Δημοκρατικού Συμβουλίου, σκοπός του κουρδικού κινήματος στη Ροζάβα δεν ήταν να βρει “επιτέλους” εθνική ολοκλήρωση, ακόμα και σε ένα ανεξάρτητο σοσιαλιστικό κράτος, αλλά να οικοδομήσει μία διαφορετική κοινωνία, την οποία μάλιστα προετοίμαζε από καιρό. Μια κοινωνία πολυεθνική, με αιχμές της την άμεση δημοκρατία και τη γυναικεία απελευθέρωση, και μια κοινωνική οικονομία βασισμένη στην αυτάρκεια και την οικολογία. Γι’ αυτό το λόγο είχαν δημιουργηθεί παράνομες δομές από το 2003 και λαϊκά συμβούλια από το 2007, στις κατά βάση κουρδικές περιοχές, με αποτέλεσμα όταν ξέσπασε η εξέγερση το 2011, το συμβουλευτικό σύστημα να λειτουργεί ήδη παράλληλα με το κράτος.

Από τη σύνθεση των ιδεών κυρίως του Μπούκτσιν και της κουρδικής παράδοσης προέκυψε ο Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός, και ένα δυαδικό σύστημα διακυβέρνησης που βασίζεται κυρίως στις δομές βάσεις: λαϊκές συνελεύσεις, που έχουν ρίζες στα συμβούλια των γερόντων του παρελθόντος, και στις οποίες πραγματοποιείται η λήψη αποφάσεων. Αυτές εκτείνονται σε διάφορα επίπεδα: την Κομμούνα, τη Συνοικία, την Περιφέρεια και τέλος το Λαϊκό Συμβούλιο Δυτικού

Κουρδιστάν (MGRK), ενώ συνδέονται από τα κάτω με άμεσα ανακλητούς εκπροσώπους που δεν αποφασίζουν, αλλά μεταφέρουν αποφάσεις και υπόκεινται σε δεσμευτικές εντολές.

Αξιοσημείωτη είναι η επίμονη και υπομονετική δουλειά που έχει γίνει από τα μέλη του κινήματος, ακόμα και από σπίτι σε σπίτι, με στόχο να συμμετέχουν ενεργά όλα τα μέλη της κοινωνίας, ανεξαρτήτως θρησκευτικών, εθνικών ή κοινωνικών καταβολών. Εξάλλου, το Κοινωνικό Συμβόλαιο του 2014 δίνει έμφαση στον πολυπολιτισμικό και πολυθρησκευτικό χαρακτήρα της κοινωνίας της Βόρειας και Ανατολικής Συρίας, χωρίς να αποδίδει καμία ηγετική θέση στους Κούρδους, κατοχυρώνει ελευθερίες και την ισότητα των δύο φύλων, απορρίπτει το έθνος-κράτος και τα συγκεντρωτικά μοντέλα διοίκησης, ενώ εγγυάται τα βασικά δικαιώματα. Τέλος, ξεκαθαρίζει ότι τα είδη διατροφής και οι φυσικοί πόροι ανήκουν στο λαό. Έτσι λοιπόν, από τις πρώτες κομμούνες στις κουρδικές συνοικίες και τη δυσπιστία των υπολοίπων, η αυτοοργάνωση εξαπλώθηκε σταδιακά ακόμα και σε ολόκληρο το Καντόνι του Τζεζίρε, όπου πλειοψηφία είναι οι Άραβες, αλλά και σε άλλες περιοχές της Συρίας.

Στην πρώτη γραμμή της επανάστασης στη Βόρεια Συρία βρέθηκαν οι γυναίκες -Κούρδισσες, Αράβισσες και Συροϊκωβίτισσες- είτε στις μάχες ενάντια στο ισλαμικό κράτος από τις γραμμές των YPJ, είτε στον αγώνα για χειραφέτησή τους στην κοινωνία αλλά και την οικογένεια. Στο κίνημα της Ροζάβα θεωρούν ότι η απελευθέρωση της κοινωνίας είναι αδύνατη χωρίς την απελευθέρωση των γυναικών, γι' αυτό και δημιουργήθηκαν σπίτια και οργανώσεις γυναικών, τομείς γυναικών σε όλα τα επίπεδα του συστήματος του MGRK, ενώ υπάρχει 40% ποσόστωση και σύστημα διπλής ηγεσίας στα πολιτικά και διοικητικά όργανα. Οι γυναικείες επιτροπές ειρήνης που αποτελούνται μόνο από γυναίκες κρίνουν αν μία υπόθεση αφορά σημαντικά τις γυναίκες και θα δικαστεί μόνο από αυτές (ενδοοικογενειακή βία, σεξουαλικές επιθέσεις, εξαναγκαστικοί γάμοι, κτλ), γυναικείοι συνεταιρισμοί ιδρύονται εκεί που πριν οι γυναίκες δεν είχαν δικαίωμα στην εργασία και ήταν εξαρτημένες από τους συζύγους τους, ενώ γίνονται ακόμη και προσπάθειες για κοινωνικοποίηση της αθέατης και απλήρωτης εργασίας στο νοικοκυριό, και ενέργειες στους μεικτούς θεσμούς για να αποδεχτούν οι άντρες τους μεταβαλλόμενους ρόλους των φύλων.

Μέχρι το 2011, και παρά το φυσικό πλούτο της Βόρειας Συρίας, το 60% των Σύριων που ζούσαν κάτω από το όριο της φτώχειας ήταν Κούρδοι της Ροζάβα, ως συνέπεια της πολιτικής του Συριακού κράτους απέναντί τους εδώ και δεκαετίες -που περιλάμβανε μεταξύ άλλων τη μη αναγνώριση χιλιάδων και την απαλλοτρίωση της γης τους- αλλά και της έλλειψης βιομηχανίας και μονάδων επεξεργασίας. Μετά την επανάσταση στη Ροζάβα, το 80% της κρατικής γης κοινωνικοποιήθηκε, και πλέον η οικονομία βασίζεται στους εκατοντάδες συνεταιρισμούς που ιδρύθηκαν και κατάφεραν να εξαλείψουν σχεδόν την ανεργία. Το "δικαίωμα" στην ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής δεν έχει καταργηθεί, αφού το σύστημα της αυτοδιεύθυνσης που εφαρμόζεται στα Καντόνια αποκρημάσει τη χρήση βίας. Οι συνεταιρισμοί συνδέονται υποχρεωτικά με τα συμβούλια και απαγορεύεται να γίνουν ανεξάρτητες επιχειρήσεις. Επίσης η παραγωγή καθορίζεται από τις επιτροπές οικονομίας της κομμούνας με βάση τις ανάγκες των πολιτών, ώστε να επαρκούν τα βασικά προϊόντα και να έχουν όλοι πρόσβαση σε αυτά, ιδίως οι ασθενέστεροι, ενώ όλοι οι εργαζόμενοι προτρέπονται να είναι ενεργοί στα σωματεία, καθώς οι επιτροπές είναι δυνατόν να παίρνουν λάθος αποφάσεις.

Η δικαιοσύνη αναδιοργανώθηκε με στόχο όχι την τιμωρία, αλλά τη λύση των προβλημάτων, μετά από συχνά πολύωρες κουβέντες, μέσω της κατανόησης και της συναίνεσης. Από τις πρώτες εβδομάδες μετά τον Ιούλιο του 2012 απελευθερώθηκαν αρχικά οι πολιτικοί κρατούμενοι, και στη συνέχεια και κρατούμενοι για άλλα αδικήματα, έπειτα από συμφωνίες των εμπλεκόμενων πλευρών. Οι επιτροπές δικαιοσύνης είναι αντιπροσωπευτικές της εθνικής ποικιλομορφίας, οι φυλακές θεωρούνται μορφωτικοί θεσμοί επανένταξης -για όσες περιπτώσεις φτάνουν μέχρι εκεί- και γίνεται προσπάθεια να υπάρχουν όσο πιο καλές συνθήκες κράτησης, ενώ "Κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα να ζητήσει πολιτικό άσυλο".

Ιδρύθηκαν επίσης εκατοντάδες κέντρα λαϊκής εκπαίδευσης, που είναι ανοιχτά για όλους, σχολεία για ΑΜΕΑ, όχι απλώς για να βοηθηθούν, αλλά για να καταστούν ορατά και ενεργά μέλη της κοινωνίας, προωθείται η διδασκαλία των διαφορετικών γλωσσών, καθώς δεν επιδιώκεται η ομογενοποίηση του πληθυσμού, αλλά η ποικιλομορφία του αντιμετωπίζεται ως πλούτος, ενώ οι νέοι δάσκαλοι μαθαίνουν να αντιμετωπίζουν τους μαθητές ως ίσους. Και παρά τις όποιες διαφωνίες ή ατυχείς επιλογές ενδεχομένως να έχουν γίνει στη Ροζάβα (πράγμα απολύτως φυσιολογικό μέσα σε πραγματικές συνθήκες, πόσο μάλλον πολέμου και εμπάργκο, ακόμα και από το Ιρακινό Κουρδιστάν), είναι πάρα πολύ σημαντικό ότι σε μια περιοχή του πλανήτη όπου τα τοπικά ολοκληρωτικά καθεστώτα και οι ξένες δυνάμεις προωθούν τα εθνικά-θρησκευτικά μίσση, την πατριαρχία, και την εχθρότητα προς οτιδήποτε διαφορετικό για να διαιρέσουν την κοινότητα των καταπιεσμένων, εκεί επέλεξαν να οικοδομήσουν μία κοινωνία όπου Κούρδοι, Άραβες και Συροϊκωβίτες, Αρμένιοι, Τουρκμένοι και Τσετσένοι, σουνίτες και αλεβίτες μουσουλμάνοι, χριστιανοί

και γιεζίντι, άντρες και γυναίκες, ζύνε μαζί, αποφασίζυν οι ίδιοι συλλογικά για τις ζωές τους, και μάλιστα “αγαπάνε τη ζωή τόσο πολύ, που είναι διατεθειμένοι να πεθάνουν γι’ αυτή”...

Οι ιμπεριαλιστές ήταν ήδη εκεί με την Τουρκία να μπαίνει πλέον και επίσημα στο παιχνίδι...

Από την πρώτη στιγμή του εμφυλίου πολέμου, αλλά πιθανώς ακόμα και από την κοινωνική εξέγερση μία σειρά ιμπεριαλιστικών κρατών όπως οι ΗΠΑ, η Ρωσία, η Γαλλία προσπαθούν να εξαγοράσουν συμμαχίες, να υποδουλήσουν νέες εντάσεις, να αυτοανακηρυχθούν ρυθμιστές της κατάστασης στην περιοχή, με Ευρωπαίους και Βορειοαμερικανούς μάλιστα να βομβαρδίζουν πολλάκις (με ορμητήριο τη Σούδα και την Κύπρο) τη Συρία. Άλλωστε δεν θα πρέπει να παραβλέψουμε τη συμφωνία Άσαντ και Ρώσικων εταιρειών εξόρυξης υδρογονανθράκων που ανέλαβαν τη Συριακή ΑΟΖ το 2011, ενώ την ίδια περίοδο δεν δέχτηκε να περάσει μέσα από τη Συρία αγωγός που θα τροφοδοτούσε την Ευρώπη με φυσικό αέριο από το Κατάρ, μια μπίζνα που ήταν χαμένες οι Η.Π.Α., η Σαουδική Αραβία και μία σειρά ευρωπαϊκών χωρών. Τέλος, έχει σημασία να αναφέρουμε και την τεράστια αύξηση του τζίρου των βιομηχανιών κατασκευής όπλων, που την περίοδο 2013-2017 διπλασίασαν τις πωλήσεις τους σε σχέση με την τετραετία 2008-2012 εξοπλίζοντας κατά κύριο λόγο, δυνάμεις αλλά και κράτη της Μέσης ανατολής.

Μπροστά στην κερδοφορία των εταιρειών τους (εξορυκτικές, εμπορικές, πολεμικές, κατασκευαστικές, βιομηχανικές, κλπ) και στην -επίσης κερδοφόρα- κίνηση των πολεμικών τους μηχανισμών, τα κράτη αυτά εξοπλίζουν την κάθε πλευρά του Συριακού εμφυλίου ανάλογα με τα συμφέροντά τους ή συμμετέχουν ενεργά στους βομβαρδισμούς της Συρίας περιμένοντας μια πιο ευνοϊκή θέση στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων όταν ο πόλεμος τελειώσει. Σημασία έχει να αναφέρουμε πως και η Ελλάδα, που διεκδικεί για τον εαυτό της ρόλο τοπικού σερίφη στην περιοχή, συμμετέχει όλο και πιο ενεργά στις εκεί επιχειρήσεις: Από τη Σούδα, όπου πέρσι ξεκίνησαν μαχητικά αερασκάφη των ΗΠΑ για να βομβαρδίσουν εκ νέου τη Συρία, μέχρι τα πολεμικά πλοία που συμμετέχουν όλο και πιο ενεργά σε επιχειρήσεις στη Μεσόγειο, κι από την καταστολή και τους πνιγμούς των προσφύγων μέχρι την μεταφορά μέρους της νατοϊκής βάσης του Ιντζιλίκ (Τουκία) στην Αλεξανδρούπολη και σε άλλες βάσεις στον ελλαδικό χώρο, το ελληνικό κράτος είναι συνένοχο σε ότι συμβαίνει στη Συρία. Οι ΗΠΑ δε, βασικός σύμμαχος της Ελλάδας, είναι και αυτές που για ένα χρονικό διάστημα βοήθησαν τους Κούρδους, τους οποίους σήμερα άφησαν -όπως αναμενόταν- αβοήθητους απέναντι στον τουρκικό στρατό.

Η Τουρκική εισβολή

Φτάνουμε, λοιπόν στην 9η Οκτωβρίου όπου το τούρκικο φασιστικό καθεστώς αποφασίζει να εισβάλει στη Βόρεια Συρία σε συνεργασία με αντιπολιτευόμενες δυνάμεις της Συρίας τις οποίες και εξοπλίζει. Με τις ΗΠΑ να έχουν επιτρέψει την επίθεση αυτή, αφού δύο μέρες πριν απέσυραν τις στρατιωτικές τους δυνάμεις από τη Συρία, γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρο το παιχνίδι που εκτυλίσσεται γύρω από τα συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων εις βάρος των Κούρδων αλλά και των υπόλοιπων λαών που ζουν στη Συρία αλλά και ευρύτερα στην περιοχή. Από την πλευρά της Τουρκίας, οι αιματοχυσίες και οι σφαγές σε πόλεις που βρίσκονται δυνάμεις του YPG αλλά και του άμαχου πληθυσμού που βρίσκεται εκεί, έρχονται να κρυφτούν πίσω από την επιχείρηση “Πηγή Ειρήνης”, όπως χαρακτηριστικά και προφανώς ειρωνικά ονομάστηκε. Μία στρατιωτική επιχείρηση που έχει ως άμεσο στόχο τη συντριβή, την αποδυνάμωση και τον κατακερματισμό των κουρδικών πληθυσμών που αποτελούν συνεχή τρομοκρατική απειλή σύμφωνα με τα λεγόμενα των τούρκικων αρχών.

Ταυτόχρονα σκοπός είναι να υλοποιηθεί το πλάνο που αφορά μια “ασφαλή ζώνη” που θα εκτείνεται εντός της Συρίας και έχει την έγκριση Ρωσίας και ΗΠΑ, οι οποίες και μέσα από ολιγοήμερες εκχειρίδες προσπαθούν να την επιβάλουν μαζί με τον τουρκικό στρατό. Η ζώνη αυτή, φυσικά υπό την επίβλεψη της Τουρκίας, θα αποτελέσει έδαφος για την εγκατάσταση προσφύγων που βρίσκονται τώρα στην Τουρκία και είναι στην πλειοψηφία τους ενάντια στον Άσαντ. Αυτή η ζώνη αφενός θα αλλάξει τον πληθυσμιακό χάρτη της περιοχής, ξεριζώνοντας και σπρώχνοντας τους Κούρδους στο εσωτερικό της Συρίας και μακριά από τα τουρκικά σύνορα. Αφετέρου θα ορίσει και επίσημα μία περιοχή της Συρίας στην οποία τον πρώτο λόγο θα τον έχει το τουρκικό κράτος, είτε αυτό αφορά τις πολιτικές αποφάσεις, είτε τις μπίζνες της ανοικοδόμησης των πόλεων, είτε τους κυριότερους τομείς της μετέπειτα οικονομικής δραστηριότητας, κάτι που μπορεί μελλοντικά να εγείρει και συζητήσεις για αλλαγή των συνόρων, συζητήσεις που συνήθως καταλήγουν σε νέες ανθρωποσφαγές και πολέμους.

Οι Κούρδοι σήμερα, μέσα σε ολιγοήμερες περιόδους ανακωχής και πολέμου, συμμαχήσαν τελικά με το καθεστώς του Άσαντ απέναντι στην τουρκική εισβολή, ενώ συνεχείς διαπραγματεύσεις μεταξύ των μεγάλων (αλλά και των ντόπιων) δυνάμεων αλλάζουν συνέχεια τους συσχετισμούς, από τους οποίους οι μόνοι χαμένοι θα είναι οι καταπιεσμένοι της ευρύτερης περιοχής και κερδισμένοι η μία ή η άλλη αστική τάξη, το ένα ή το άλλο κράτος.

Απέναντι στον милитарισμό και τον ιμπεριαλισμό η διεθνιστική ταξική και κοινωνική αλληλεγγύη

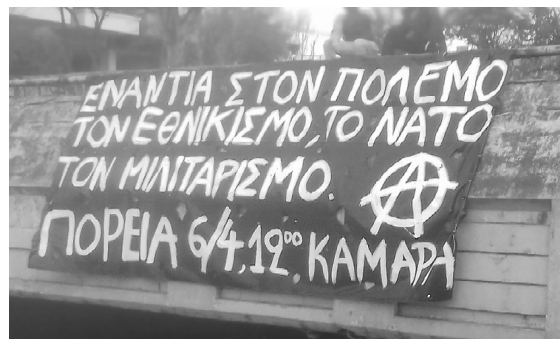
Η περιπλοκότητα της κοινωνικής κατάστασης μέσα σε περιόδους και περιοχές πολέμου είναι δεδομένη, κάτι που σε μεγαλύτερο ακόμα βαθμό μπορούμε να συναντήσουμε στα όσα διαδραματίζονται στη Συρία τα τελευταία 8 και πλέον χρόνια. Την ίδια στιγμή έρχεται η ίδια η ιστορία για να μας θυμήσει πως κάθε φορά είναι πολλοί αυτοί και αυτές που δεν βρίσκουν σημαία κάτω από την οποία να μπορούν και να αξίζει πολεμήσουν -ελλείψει μάλιστα επαναστατικών και απελευθερωτικών δικτύων και οργανώσεων-, αλλά και να μας δείξει τι σημαίνει προσφυγιά, λεηλατημένες πόλεις, γενικευμένος κανιβαλισμός, εκμετάλλευση από διακινητές, κρατικές υπηρεσίες, αφεντικά της χώρας προορισμού αλλά και των χωρών καταγωγής. Έρχεται η ιστορία να μας δείξει τι σημαίνει να μισείς το καθεστώς που σε καταπιέζει όλη σου τη ζωή, αλλά να μη θες να το κάνεις σε συνεργασία με την όποια ιμπεριαλιστική δύναμη έρχεται να σου πουλήσει προστασία για σε ξεζουμίσει στο άμεσο μέλλον. Έρχεται η ιστορία να μας δείξει το πως είναι να χτίζεις κομμούνες μέσα στην καρδιά των πολέμων και να τις υπερασπίζεσαι με αυταπάρνηση, μαζί με την ειρήνη, την ελευθερία και τη ζωή. Και η ίδια η ιστορία μας, η ίδια η θέση μας στην κοινωνία, μας επιβάλλει να είμαστε ξεκάθαροι:

Η θέση μας είναι δίπλα στους ανθρώπους στο Κουρδιστάν, στην Τουρκία, την Παλαιστίνη και σε όλη τη Μέση ανατολή, στην Αφρική και στην Ασία, στη Λατινική Αμερική, στα Βαλκάνια και τον κόσμο που βίωσαν ή βιώνουν τη φρίκη του πολέμου, την καταπίεση λόγω της γλώσσας που μιλάν, του φύλου τους ή του χρώματος δέρματος που έχουν, την εκμετάλλευση της καπιταλιστικής ειρήνης που τους καταδικάζει στη φτώχεια. Είναι δίπλα σ' αυτούς που αγωνίζονται αποδεικνύοντας ακόμα ότι και οι μεγαλύτερες υπερδυνάμεις αποτελούν απλά μία χάρτινη τίγρη μπροστά στους καταπιεσμένους που οργανώνονται και πολεμούν για να υπερασπιστούν την ελευθερία, την ειρήνη και τη ζωή τους αλλά και σ' αυτούς που παλεύουν για πιο δίκαιες και ανθρώπινες κοινωνίες ενάντια στα δικά τους κράτη.

Οφείλουμε να παλέψουμε για να τσακιστεί κάθε ιμπεριαλισμός στη Συρία, στη Μέση Ανατολή, στα Βαλκάνια και στον κόσμο, αλλά και κάθε εκμεταλλευτικό καθεστώς που καταπιέζει, καταστέλλει, αιματοκυλά τον πληθυσμό της επικράτειας του. Ταυτόχρονα, πριν γίνουμε και εμείς κρέας για τα κανόνια των ντόπιων милитарιστών και των μεγάλων δυνάμεων να παλέψουμε για την οικοδόμηση ενός αντιπολεμικού/ αντινατοϊκού/ αντιιμπεριαλιστικού/ αντιεθνικιστικού κινήματος με σαφές ΤΑΞΙΚΟ και ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟ πρόσημο. Και αυτό σημαίνει πως έχουμε κάτι ακόμα στον νου:

Όπως οι Πρώσοι απελευθέρωσαν τον -μόλις ηττημένο και προαιώνιο εχθρό- Γαλλικό στρατό για να πολιορκήσουν από κοινού την Παρισινή κομμούνα, την άγουρη αλλά καθοριστική πρώτη επαναστατική απόπειρα του σύγχρονου προλεταριάτου, έτσι και τώρα τα κράτη που μας ετοιμάζουν μέσω του εθνικισμού και του милитарισμού για νέες εντάσεις και νέες σφαγές, συνεργάζονται μια χαρά όταν αφορά εμάς, τους εκμεταλλεζόμενους και τους αγώνες μας.

Ας λυσάνε λοιπόν για τις ΑΟΖ, τα πετρέλαια, τα χωρικά ύδατα και τους εναέριους χώρους για να δικαιολογήσουν τα δισεκατομμύρια που ξοδεύονται για εξοπλισμούς και να προετοιμάσουν το έδαφος για το δικό μας χυμένο αίμα, πριν αυτοί κάνουν την κοινά επωφελή τους μοιρασιά. Οι αστοί ανταγωνίζονται, αλλά τουλάχιστον ξέρουν καλά τι σημαίνει να είναι στην ίδια τάξη, κάτι που γρήγορα πρέπει να το καταλάβουμε και εμείς.

Αρκεί να ανοίξουμε τα μάτια μας και να δούμε πως μια χαρά συνεργάζονται τα κράτη και οι αστικές τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας για να φυλακίζουν και να δολοφονούν μετανάστες στα σύνορά τους. Μια χαρά συνεργάζονται η Ελλάδα και η Τουρκία για να βοηθούν ή και να συμμετέχουν όλο και πιο ενεργά σε στρατιωτικές ασκήσεις, "ειρηνευτικές αποστολές", πολέμους του ΝΑΤΟ. Μια χαρά συνεργάζονται η Ελλάδα και η Τουρκία για εξαγωγές κεφαλαίων, επενδύσεις, επιχειρηματικά deals. Μια χαρά συνεργάζονται Ελλάδα και Τουρκία για να διώξουν τον εσωτερικό τους εχθρό, για να απελάσουν πολιτικούς πρόσφυγες, για να μοιραστούν κατασταλτική τεχνογνωσία, για να διώξουν αναρχικούς και κομμουνιστές.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΤΑΞΙΚΟ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟ ΜΠΛΟΚΟ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΣΥΡΙΑ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΤΑΞΙΚΟ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟ ΜΠΛΟΚΟ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΣΦΑΓΕΣ ΤΟΥ ΝΑΤΟ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΤΑΞΙΚΟ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ, ΤΟ ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ, ΤΗΝ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΚΑΙ ΘΑ ΜΕΤΑΦΕΡΕΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΑ ΜΕΤΟΠΙΣΘΕΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ:

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΜΑΣ ΕΧΘΡΟΣ

Συντρήφισες/-οι, συλλογικότητα αναρχικών από τα ανατολικά / anatolika.espivblogs.net